

representació parlamentària. Diferències personals i escassa perspectiva històrica llançaren a perdre l'invent. Dalt o baix, el mateix que actualment impedeix refer aquell pacte. Els faltava als Taberner, Mollà i companyia, les últimes declaracions de l'Anguita, amb

l'ofensiva anticatalanista què, fins i tot en aquesta ocasió, compta amb el suport del Reial Madrid. I respecte a la UPV... només cal veure els vots dels últims comicis. És clar que també hi ha els Verds, i més enllà de la gal·làxia diuen que també hi ha vida. Per si fóra

poc, fins i tot el Barça ens farà parlar.

Aconseguiran les plataformes cíviques fer entrar en raó els partits perquè salven els mobles? O potser haurem de llogar les embarcacions als cubans quan arribarà la primavera? Facen joc, senyors.

Manuel S. Jardí

Un aparador de festa major

Josep Bargalló celebra l'organització d'Expocultura, i hi fa algunes consideracions de cara al Segon Congrés de Cultura Popular i Tradicional.

Que tenim una cultura popular rica i diversificada, és una evidència cada cop més assumida. Que cal donar-li la màxima difusió i posarla a disposició d'un públic majoritari, és un axioma indispensable per conjuminar tradició i modernitat.

Per tot això, resulta indubtable que qualsevol proposta en aquest sentit és, ja per si mateixa, una iniciativa de la qual ens hem de felicitar. Des d'aquesta voluntat globalitzadora, precisament, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya va convocar, el 1981, el Primer Congrés de Cultura Popular i Tradicional i, el 1984, va organitzar la primera edició d'Expocultura. Ara, deu anys després, torna a insistir en aquests plantejaments, però invertint els termes, abocant-hi més diners i apostant per una major magnificència: enguany ha organitzat una segona i més agosarada Expocultura i, per a l'any vinent, anuncia el Segon Congrés de Cultura Popular i Tradicional.

I que és Expocultura? Un marc central, el Moll de la Fusta de Barcelona, i diversos espais ciutadans utilitzats puntualment; 250 expositors i 300 grups actuant; dues fires paral·leles, d'artesanía i de gastronomia; deu dies, del 7 al 16 d'octubre; 5.563 m²; debats i conferències; presència d'institucions i grups d'arreu dels Països Catalans... Un muntatge, sens dubte, de gran envergadura. Una mena de segona festa major de Barcelona, i a l'engròs.

I aspectes, indubtablement, molt positius, com ara la presència a la capital del Principat, al costat de grups de teatre professionals i *amateurs* o de grups de rock,

Santantonades dels Ports. Són presents a Expocultura.

tant de molt coneguts com d'altres de prou desconeguts, dels acordionistes del Pirineu, la santantonada de la Todolella (els Ports), quatre *filades* de moros i cristians de la Vila Joiosa, la muixeranga d'Algemesí o músics de diverses comarques centrals, el País Valencià, les Illes, la Catalunya Nord i l'Alguer. La preponderància de grups del Principat, cal suposar que lògica en ser uns actes programats per la Generalitat de dalt, viu alguns dels seus millors moments amb el correfoc del dimarts 11 –amb vint-i-un grups de foc, entre diables i bèsties– o la cercavila final del diumenge 16 –amb una quarantena de balls, entremesos, grups de sonadors i elements del bestiar diversos.

Ara bé, tota aquesta magnificència no deixa, almenys en algun moment, de donar la impressió d'un aparador dominat per l'excessivitat i la indefinició de criteris. Excessivitat que pot deixar fulminat qui vulgui seguir-ho tot i que ha portat situacions de difícil païda, com ara el fet que la majoria d'actuacions castelleres s'esdevinguin a una hora tan inusual i ini-

cialment estranya com les quatre de la tarda. Indefinició que es pot comprovar fàcilment en la diferent qualitat dels grups corresponents a cada àmbit, amb la presència d'alguns dels més importants i d'alguns dels més irrelevantes i la subsegüent absència d'altres d'una i altra caracterització. És clar que, d'això, en són responsables alguns dels consells comarcals prou despistats o algunes coordinadores de dubtosa representativitat –que de tot hi ha– que s'han encarregat de convidar participants.

I, encara, alguna altra consideració, com la centralització de tots els actes a Barcelona –allò que dèiem d'una segona festa major de la ciutat, si més no discutible en ser organitzada per una institució d'abast superior al municipal– o la pèrdua de la magnífica oportunitat de presentar conjuntament mostres de la distinta evolució d'un mateix pòsit comú. La renúncia a veure la santantonada al costat de diables i dracs, els moros i cristians al costat de turcs i cavallets o la muixeranga al costat dels castells.

L'esforç ha estat considerable i l'aparador ha quedat ben guarnit. Ara només cal esperar que l'anunciat Segon Congrés de Cultura Popular i Tradicional mantingui el suport econòmic, la voluntat globalitzadora a nivell de Països Catalans i l'esforç organitzatiu institucional d'aquesta Expocultura i aportí, en canvi, un plantejament netament descentralitzador. Per damunt de grandiositats, que esdevingui un punt de reunió serè i obert, integrador i plural. I que no separi la realitat cultural dels seus diversos marcs geogràfics i humans.

Josep Bargalló